

Arrest

nr. 112 155 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 april 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 april 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit het dorp Spiten in de gemeente Zejmen in het district Lezhe en bezit de Albanese nationaliteit. Op 16 februari 1999 werd uw vader vermoord door iemand van de familie N.(...), die in hetzelfde dorp als u woont. Uw vader had een relatie met de 25-jarige A.(...) N.(...). Haar familie beweerde dat uw vader 's nachts haar huis zou zijn binnengedrongen om haar te ontvoeren.

Daarop zou A.(...) hem met een vuurwapen hebben doodgeschoten. Deze versie hield ook stand voor de rechtbank. A.(...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Na vijf jaar werd zij vrijgelaten. Sindsdien hebt u haar nooit meer gezien. U en uw familie stellen deze officiële versie, die ook verdedigd werd door de familie N.(...), in twijfel. Immers, toen uw familie ter plaatse ging om het lichaam van uw vader op te halen, zag zij noch bloed noch andere sporen (zoals kogelhuizen). Zij vermoedde dan ook dat uw vaders lichaam verplaatst was. Op 19 november 2003 vermoordde uw oudere broer B.(...) M.(...) N.(...) in het stadscentrum van Lezhe. B.(...) werd meteen gearresteerd. In eerste instantie werd hij veroordeeld tot 25 jaar celstraf wegens bloedwraak met voorbedachten rade. Zijn straf werd evenwel herleid tot zestien jaar en acht maanden opsluiting. In beroep werd hij veroordeeld tot veertien jaar. Meteen na de moord vertrok u naar uw nonkel L.(...), de broer van uw overleden vader, in Kreta. U vreesde immers vermoord te worden door de familie N.(...). Kort nadien stuurde uw familie gezanten naar de familie N.(...) met de boodschap dat elke familie iemand had verloren en dat het nu gedaan moest zijn. De familie N.(...) gaf echter aan dat het wat haar betreft helemaal niet was afgelopen. Zolang uw broer B.(...) in de gevangenis zat, spraken zij de wraak niet uit. Tot de zomer van 2012 woonde en werkte u in Kreta. U beschikte over een tijdelijke verblijfsvergunning in Griekenland, die geldig was tot februari 2013. In deze jaren keerde u slechts enkele malen terug naar Albanië, telkens voor korte duur, om uw familie te bezoeken. Op 26 juli 2012 keerde u terug naar Albanië. De advocaat van uw broer was bezig met het opstellen van een dossier met het oog op zijn vervroegde vrijlating. U diende de advocaat bij te staan met het verzamelen van bewijsstukken. Op 26 oktober 2012 werd uw broer vervroegd vrijgelaten wegens goed gedrag. U was nu herenigd met uw oudere en uw jongere broer. Voor uw familie was de affaire afgesloten. Om zulks mee te delen en om te vragen of jullie jullie leven op normale wijze konden verderzetten, stuurden jullie een delegatie van vredesmissionarissen naar de familie N.(...). De leden van de familie N.(...) gaven echter duidelijk te kennen dat zij het bloed van M.(...) wilden wreken en van geen verdere bemiddeling wilden weten. U en uw broer B.(...) sloten zichzelf thuis op. Uw jongere broer N.(...) liep verder school. Na zijn lagere school zal hij echter niet verder kunnen studeren omdat hij ook geviseerd zal worden in de bloedwraak. De procureur van het Hof van Beroep van Shkoder ging in beroep tegen de vrijlating van uw broer B.(...). Dit beroep is momenteel nog hangende. Op 6 april 2013 verliet u Albanië. U nam het vliegtuig naar Milaan. Op 17 april 2013 nam u het vliegtuig naar Brussel. De volgende dag diende u een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden in het kader van een bloedwraak met de familie N.(...).

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 4 september 2009; uw paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 13 september 2010; een attest van uw familiesamenstelling, uitgereikt door de gemeente Zejmen op 3 april 2013. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u verder nog de volgende documenten neer: uw vliegtuigtickets; het vonnis van de arrondissementsrechtbank van Lezhe d.d. 13 januari 2004; een overzicht van de strafvermindering voor uw broer, opgesteld door de rechtbank van eerste aanleg van Lezhe d.d. 25 oktober 2005; een verklaring van de voorzitter van het dorp Spiten d.d. 4 april 2013 m.b.t. de twee moorden en het niet bereiken van verzoening; een verklaring van A.(...) D.(...), burgemeester van Zejmen, d.d. 9 april 2013, waarin hij stelt dat uw familie opgesloten leeft ten gevolge van bloedwraak; en een verklaring van de Verzoeningsorganisatie van de Vredesmissionarissen van Albanië d.d. 6 april 2013 waarin gesteld wordt dat u verwickeld bent in een bloedwraak.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er vragen kunnen gesteld worden bij (de ernst van) het risico dat u zou lopen in het kader van de door u beweerde bloedwraak. Er dient immers te worden vastgesteld dat er zich sinds de moord op M.(...) N.(...) op 19 november 2003 tot op heden – dit is een tijdspanne van meer dan negen jaar – geen enkel incident voordeed tussen uw familie en de familie N.(...). U verklaarde meteen na de door uw broer gepleegde moord Albanië te hebben verlaten uit angst om vermoord te worden in het kader van bloedwraak (CGVS, blz. 10). U verklaarde aanvankelijk in de periode van 2003 tot 2012 slechts twee keer voor korte periodes naar Albanië te zijn teruggekeerd, één keer na vijf jaar en één keer die u niet meer in de tijd kon situeren (CGVS, blz. 3). Uit uw verklaringen en uit de stempels in uw paspoort blijkt echter dat u meer dan twee keer naar Albanië terugkeerde. Zo zou u zelf uw identiteitskaart, uitgereikt in 2009, en uw paspoort, uitgereikt in 2010, zijn gaan aanvragen en afhalen (CGVS, blz. 13). Geconfronteerd met de exit-stempel van de luchthaven van Rinas (bij Tirana) d.d. 18 februari 2012, verklaarde u dat u iets voor nieuwjaar 2012 op vraag van uw moeder naar uw dorp in Albanië was teruggekeerd en er tot 18 februari 2012 verbleven had (CGVS, blz. 13). Dergelijke reisbewegingen zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Uw verklaringen over het gebrek aan interesse in het optreden van de autoriteiten,

met name het proces tegen uw broer B.(...) en zijn veroordeling, vanwege de familie N.(...) zijn overigens maar weinig overtuigend. U gaf immers aan dat de familie N.(...) de wraak niet uitsprak zolang uw broer vastzat (CGVS, blz. 10-11). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat luidens uw eigen verklaringen er nog een beroep, ingediend door de procureur van het Hof van Beroep van Shkoder, hangende is in de zaak van uw broer (CGVS, blz. 6, 11). Gelet op bovenstaande opmerking, kan aldus niet a priori aangenomen worden dat de familie N.(...) geen genoegen zou kunnen nemen met het (nog af te wachten) definitieve vonnis in het proces tegen uw broer.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de bescherming vanwege uw eigen autoriteiten. Gevraagd of u een beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten in het geval u in de toekomst alsnog het slachtoffer zou worden van incidenten, antwoordde u ontkennend. U zou een klacht kunnen neerleggen maar de tegenpartij zou reeds de volgende dag worden vrijgelaten. U gaf toe dat als het om zwaardere feiten zou gaan (bv. met een vuurwapen schieten), de dader wel degelijk een straf zou krijgen. Doch, bij mondelinge bedreigingen kan de politie niets doen (CGVS, blz. 13). Deze argumenten vermogen niet a priori uit te sluiten dat de Albanese autoriteiten niet in staat zouden zijn om u bijstand of hulp te verlenen indien dat nodig zou zijn. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u zich na de bevestiging van het dreigen met bloedwraak kort na de vrijlating van uw broer, niet tot de politie wendde (CGVS, blz. 13). Het gaat nochtans om een doodsb bedreiging. Volgens de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal wordt de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust en is zij bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen. In 2001 werd de strafwet geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden in het kader van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ter vergelijking: op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen 15 en 25 jaar. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een betere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn. Deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

Overigens blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling, alsook uw reisweg worden niet in twijfel getrokken. Ook de feiten, met name de twee moorden, de veroordeling van uw broer B.(...) voor de moord op M.(...) N.(...) en zijn gevangenisstraf, staan niet ter discussie. Met betrekking tot de documenten over de bloedwraak waarin u verwickeld zou zijn, moet worden opgemerkt dat volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal corruptie wijd verspreid is in Albanië. Verschillende bronnen bevestigen dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gekocht kunnen worden. Onderzoek van de Albanese autoriteiten wees uit dat zogenaamde verzoeningsorganisaties en corrupte burgemeesters tegen betaling documenten hebben afgeleverd aan personen die niets met bloedwraak te maken hebben. Wat er ook van zij, de documenten die u neerlegde ter staving van de bloedwraak werpen geen ander licht op de bovenstaande bevindingen dat er twijfels rijzen bij de ernst van het risico dat u zou lopen en bij de ernst van uw vrees en dat u hoe dan ook niet hebt aangetoond zich niet te kunnen beroepen op uw eigen nationale bescherming indien dit nodig zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel en de aanhef van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van "artikel 63 juncto 39/2, §2 en artikel 39/82" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de beslissingen tot niet-inoverwegingneming krachtens de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3 en de beslissingen genomen in toepassing van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), "alsook schending van de motiveringsplicht (Wet 29 juli 1991)." Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Het CGVS haalt grotendeels twee argumenten aan om verzoekers verzoek tot bescherming te weigeren.

Eenzijds stelt het CGVS dat er vragen kunnen gesteld worden bij (de ernst van) het risico dat hij zou lopen in het kader van de bloedwraak.

Daarnaast stelt het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

1. Het CGVS stelt dus enerzijds dat er vragen kunnen gesteld worden bij (de ernst van) het risico dat hij zou lopen in het kader van de bloedwraak.

Het CGVS baseert zich bij deze stelling ten eerste op de bedenking dat er zich geen incident heeft voorgedaan sinds de moord op M.(...) N.(...) op 19 november 2003 tot heden.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat in deze periode zijn broer inderdaad opgesloten zat. Zolang zijn broer opgesloten zat, was de situatie redelijk stabiel. Dit dient ook gerelativeerd te worden, gezien het feit dat de familie van verzoeker opgesloten leeft. (CGVS, blz 4 "mijn familie leeft opgesloten")

Het dient evenwel benadrukt te worden dat sinds de vrijlating van zijn broer, de spanning opnieuw is toegenomen. Na de vrijlating van verzoekers broer heeft de familie N.(...) de wraak terug uitgesproken. (CGVS, blz. 12).

De Procureur ervaart deze spanning ook. Daarom heeft de Procureur beroep ingediend tegen de beslissing tot vrijlating, juist omdat er nog geen verzoening bestaat tussen de twee families. (CGVS, blz. 6): het CGVS haalt dit nergens aan in de bestreden beslissing, terwijl dit toch manifest een sleutelelement uitmaakt voor verzoekers aanvraag tot bescherming ! !

De stelling van het CGVS dat het weinig overtuigend voorkomt dat de familie N.(...) weinig interesse heeft in het optreden van de autoriteiten, met name het proces tegen zijn broer B.(...) en zijn veroordeling, komt niet overeen met de werkelijkheid. Eveneens verzoekers familie had voorheen al weinig interesse in het overheidsoptreden; om deze reden hebben ze het eerste proces dan ook niet bijgewoond. (CGVS, blz. 9: We hebben ons nooit beziggehouden met de staat. We zouden geen oplossing vinden)

De enkele reisbewegingen die verzoeker heeft afgelegd naar Albanië tijdens de gevangenschap van zijn

broer (vóór oktober 2012), doen geen afbreuk aan het feit dat verzoekers leven wel degelijk in gevaar is, en dit vooral sinds de vervroegde vrijlating van verzoekers broer op 26 oktober 2012.

2. Anderzijds stelt het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Het dient benadrukt te worden dat zelfs de Procureur zelf wenst dat verzoekers broer nog opgesloten zou blijven, juist omdat de situatie te gevaarlijk is bij gebreke aan een vredevolle oplossing en verzoening tussen de twee families. Dit is dus uitdrukkelijk een erkenning van de overheid dat ze verzoeker en zijn familie geen bescherming kunnen bieden indien P.(...) B.(...) vrij rondloopt.

(CGVS, blz. 6: De rechtbank van Lezhe heeft hem vrijgelaten. De procureur heeft een beroep ingediend. Hij was niet akkoord omdat er geen verzoening bestond tss beide families. De bewijzen waren niet voldoende.

Als er geen verzoening is tss de twee families, wordt hij niet vrijgelaten. Hij riskeert opnieuw naar de gevangenis te gaan. Ze zeggen dat als hij vrijgelaten wordt, loopt hij het risico vermoord te worden door de andere familie. Dat is wat wij gehoord hebben van andere gevallen.

Wie zegt er dat uw broer het risico loopt vermoord te worden?

De andere familie. De persoon die vermoord werd heeft drie zonen en drie broers. De hele clan.

Hoe heet die familie?

N.(...), N.(...)

3. Tenslotte omtrent de documenten die verzoeker voorgelegd heeft:

Zijn identiteitskaart uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 4 september 2009;

- Zijn paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 13 september 2010;

- Een attest van zijn familiesamenstelling, uitgereikt door de gemeente Zejmen op 3 april 2013;

- Zijn vliegtuigtickets;

- Het vonnis van de arrondissementsrechtbank van Lezhe dd. 13 januari 2004;

- Een overzicht van de strafvermindering voor zijn broer, opgesteld door de rechtbank van eerst aanleg van Lezhe dd. 25 oktober 2005;

- Een verklaring van de voorzitter van het dorp Spiten dd. 4 april 2013 mbt de twee moorden en het niet bereiken van verzoening;

- Een verklaring van A.(...) D.(...), burgemeester van Zejmen dd. 9 april 2013, waarin hij stelt dat zijn familie opgesloten leeft ten gevolge van bloedwraak;

- En een verklaring van de Verzoeningsorganisatie van de Vredesmissionarissen van Albanië dd. 6 april 2013 waarin gesteld wordt dat verzoeker verwikkeld is in een bloedwraak.

Omtrent deze documenten stelt het CGVS dat er geen twijfel is omtrent:

- Verzoekers identiteit;

- Verzoekers nationaliteit;

- Familiesamenstelling;

- Zijn reisweg;

- De twee moorden, de veroordeling van zijn broer B.(...) voor de moord op M.(...) N.(...), en zijn gevangenisstraf

Er zou wel twijfel zijn over de documenten met betrekking tot de bloedwraak.

Het CGVS motiveert dit als volgt:

“Met betrekking tot de documenten over de bloedwraak waarin u verwikkeld zou zijn, moet worden opgemerkt dat volgens informatie in het bezit van het Commissariaat- generaal corruptie wijd verspreid is in Albanië. Verschillende bronnen bevestigen dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gekocht kunnen worden. Onderzoek van de Albanese autoriteiten wees uit dat zogenaamde verzoeningsorganisaties en corrupte burgemeesters tegen betaling documenten hebben afgeleverd aan personen die niets met bloedwraak te maken hebben. Wat er ook van zij, de documenten die u neerlegde ter staving van de bloedwraak werpen geen ander licht op de bovenstaande bevindingen dat er twijfels rijzen bij de ernst van het risico dat u zou lopen en bij de ernst van uw vrees en dat u hoe dan ook niet hebt aangetoond zich niet te kunnen beroepen op uw eigen nationale bescherming indien dit nodig zou zijn”.

Verzoeker wenst te benadrukken dat juist de Procureur zelf uitdrukkelijk toegeeft dat hij onmogelijk hulp kan bieden aan verzoekers familie indien verzoekers broer vrijkomt.

De stelling dat er documenten gekocht worden, is dan ook manifest ver gezocht en komt in casu ook geenszins overeen met de werkelijkheid: indien de twee moorden vaststaan, de veroordeling van zijn broer B.(...) voor de moord op M.(...) N.(...), en zijn gevangenisstraf, dan kan nog moeilijk gezegd worden dat verzoekers familie “niets met bloedwraak te maken heeft”.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in de Wet 29 juli 1991)”

Ter terechtzitting legt verzoeker een nieuw stuk neer met bijgevoegde vertaling Albanees – Nederlands.

Het betreft een gerechtelijk document waarin de procureur van het gerechtelijke arrondissement Lezhë in beroep gaat tegen de voorwaardelijke vrijlating van B. P. P., de broer van verzoeker.

3.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. In de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen en waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, worden er door de commissaris-generaal vooreerst een aantal vragen gesteld bij de ernst van het risico dat verzoeker beweert te lopen in het kader van de door hem geschetste situatie van bloedwraak. Zo wijst de commissaris-generaal erop dat de moord op M. N. al van geruime tijd geleden dateert en dat er zich sindsdien geen incidenten meer hebben voorgedaan. Ook het feit dat verzoeker nog een aantal keer van en naar Albanië is gereisd, is volgens de commissaris-generaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de door hem aangehaalde vrees. Verzoekers verklaringen over het gebrek aan interesse van de familie N. in het optreden van de autoriteiten zijn, aldus de bestreden beslissing, weinig overtuigend. Gelet daarop kan volgens de commissaris-generaal niet a priori worden aangenomen dat de familie N. geen genoeg zou kunnen nemen met de nog af te wachten gerechtelijke stappen tegen de broer van verzoeker. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. De loutere beweringen van verzoeker dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Albanese overheid en dat de politie bij mondelinge bedreigingen niets kan doen, vermogen, aldus de commissaris-generaal, niet a priori uit te sluiten dat de Albanese autoriteiten niet in staat zouden zijn bijstand of hulp te verlenen indien dat nodig zou blijken. Volgens informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, is de Albanese overheid zich meer en meer bewust van de problematiek van bloedwraak en werden er een aantal belangrijke maatregelen getroffen. De commissaris-generaal meent dat de Albanese autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten, zo stelt de commissaris-generaal, zijn niet in staat om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

3.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat, hoewel erkend wordt dat er nog verdere stappen gezet kunnen worden, verschillende Albanese regeringen de laatste jaren verscheidene maatregelen hebben genomen. Zo is een hervorming van de strafwet doorgevoerd, werd er in specifieke opleidingen voor de politie voorzien, zijn er verschillende onopgeloste dossiers inzake bloedwraak heropend en voeren zowel de overheid als het middenveld preventie- en sensibiliseringscampagnes (stuk 10, Landeninformatie, SRB Albanië, Bloedwraak, 12 december 2011, p. 16-22 en SRB Albanië, Beschermingsmogelijkheden, 9 januari 2012). Hieruit kan wel degelijk de bereidheid worden afgeleid vanwege de autoriteiten om bescherming te bieden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, buiten de contacten die er zouden zijn geweest zijn met een verzoeningscommissie, niet naar de politie is gegaan, zelfs niet nadat er openlijk dreigementen ten aanzien van hem en zijn familie werden geuit (stuk 3, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 13). Aangezien verzoeker de autoriteiten niet op de hoogte bracht van zijn problemen, kan hij onmogelijk aannemelijk maken dat de geboden bescherming in zijn geval niet effectief zou zijn, zoals hij beweert. Bovendien blijkt uit het relaas van verzoeker (Ibid., p. 6 + 8) alsook uit de stukken die hij heeft neergelegd (stuk 9, Documenten, vonnis RB Lezhë) dat er in zijn specifieke geval wel degelijk actie wordt ondernomen door de overheid, waarbij

zowel A., de dader van de moord op verzoekers vader, als verzoekers broer B., die uit wraak een lid van de familie N. zou hebben vermoord, werden vervolgd en veroordeeld. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, vormt het feit dat de procureur beroep heeft aangetekend tegen de beslissing tot vrijlating van zijn broer – ter terechtzitting legt verzoeker hier een bewijsstuk van neer – wel degelijk een bewijs dat de overheid inspanningen levert om bescherming te bieden in situaties van bloedwraak. In het kader van de devolutieve werking van het beroep schuift de Raad het verzuim van verzoeker om zich te wenden tot de nationale beschermingsmogelijkheden naar voor als determinerend motief om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De kritiek van verzoeker op de overwegingen van de commissaris-generaal over het tijdsverloop sinds de moorden en over de talrijke reizen van verzoeker, die de ernst van het ingeroepen risico relativeren, is bijgevolg niet langer relevant.

3.5. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeker legde naar aanleiding van zijn asielaanvraag onder meer een attest neer van de “Verzoeningsorganisatie van de Vredesmissionarissen van Albanië” (stuk 9, Documenten, attest verzoeningsorganisatie). Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat er geregeld sprake is van fraude en misbruik bij het verkrijgen van zulke documenten (stuk 10, Landeninformatie, SRB Albanië, Corruptie en (ver)vals(te) documenten, 13 januari 2012, p. 4-5). Specifiek met betrekking tot documenten afkomstig van de “Verzoeningsorganisatie van de Vredesmissionarissen van Albanië” is uit een politie-onderzoek gebleken dat de meeste afgeleverde documenten vals waren (Ibid., p. 8-9). Verzoeker weerlegt deze vaststellingen van de commissaris-generaal niet. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende: *“De stelling dat er documenten gekocht worden, is dan ook manifest ver gezocht en komt in casu ook geenszins overeen met de werkelijkheid: indien de twee moorden vaststaan, de veroordeling van zijn broer B.(...) voor de moord op M.(...) N.(...), en zijn gevangenisstraf, dan kan nog moeilijk gezegd worden dat verzoekers familie ‘niets met bloedwraak te maken heeft’.”* Deze beweringen van verzoeker zijn niet van aard om de twijfels aangaande het neergelegde document weg te nemen waardoor de commissaris-generaal de bewijswaarde ervan rechtsgeldig in twijfel kon trekken. Voor zover verzoeker zijn beweringen over het gebrek aan lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden herhaalt, merkt de Raad op dat, zoals hierboven reeds gesteld, uit het feit dat de procureur beroep heeft aangetekend tegen de vrijlating van verzoekers broer, niet kan worden afgeleid dat aan zijn familie onmogelijk bescherming kan worden geboden.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stipt aan dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat de beslissing van de commissaris-generaal een manifeste schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, terwijl hij deze bewering niet met concrete elementen stoffeert. Verzoeker brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T.LEYSEN

F. TAMBORIJN